

vred over min Tavshed og mine korte Breve. Tro aldrig, jeg har tvivlet om, at du en Gang vilde komme tilbage. Jeg har siddet her og ventet dig hver Dag; og hver søvnløs Nat har jeg lyttet efter dine Trin. Men jeg vilde, du skulde komme frivilligt — ikke draget af min Klage. Derfor har jeg været tavs. Derfor vilde jeg ikke se dig. Men jeg har heller ikke grædt, hverken for dig eller for vore Børn. For jeg vidste, du vilde komme, naar din Kamp var udstridt!“

— — —

Ja, ja — nu vilde han komme! Endnu i Dag vilde han skrive til Hansine derom, saaledes som han havde bestemt. Allerhelst var han straks rejst over til hende med Børnene, . . . men Hansine havde jo forbudt ham det. Netop i sit sidste Brev havde hun paany indstændigt afkrævet ham et Løfte om ikke at gøre det af Hensyn til Moderen, der ikke taalte nogen Sindsbevægelse. Maaske frygtede hun tillige den Opsigt, en saadan uforberedt Ankomst kunde vække derovre paa Egnen. Men han havde nu tænkt sig, at de kunde mødes første Gang ude paa Skibberups ensomt liggende Kirkegaard. Han kunde sejle derover i en Baad, saa Ingen fik ham at se. Dette vilde han nu skrive til hende. Over Guttens Gravhøj skulde de atter